

NƠI CUỐI

• Nguyễn Đình Ngọc

KHÔNG CÙNG

...Câu chuyện bắt đầu từ một buổi sáng mùa hè năm cô mười lăm tuổi...

Cô để ý có một phụ nữ trung niên người Việt, quần áo thanh lịch ngồi ở góc nhà hàng McDonalds nơi cô đang làm việc, thỉnh thoảng lại nhìn cô. Đến khi vắng hết khách lúc cô không còn gì làm nữa, người phụ nữ tiến đến tươi cười tự giới thiệu:

-Dì là Uyên, con là Uyên đúng không?

Cô chẳng biết phụ nữ này là ai, ngập ngừng trả lời:

-Dạ đúng, con là Uyên... Chắc Dì biết mẹ con.

Người phụ nữ mỉm cười:

-Không, Dì có quen biết ba của con trước kia.

Và đưa cho cô mảnh giấy xếp đôi:

-Khi hết giờ làm, điện thoại cho Dì trước mười phút được không?

Cô nhận mảnh giấy, nhìn người phụ nữ với ánh mắt dò hỏi, người

phụ nữ đưa tay chỉ quán café phía bên kia:

-Cho Di nói chuyện với Uyên mười phút.

Thấy có khách vào chờ, cô nói:

-Dạ, lát nữa con sẽ gọi cho Di.

Quay lại với công việc thường ngày mà suy nghĩ mông lung, nhìn bên ngoài người phụ nữ trông tươi tắn, cung cách lịch thiệp, có lẽ lớn hơn mẹ cô năm bảy tuổi chi đó. Cô thấy yên tâm và dự định sẽ ngồi vào một trong những cái bàn kê phía ngoài kia, hơn nữa lại còn có Tâm, bạn cô quanh quần gần đó.

Hết giờ làm, cô vào phòng thay cái áo đồng phục, chải lại mái tóc và bấm những con số ghi trên mảnh giấy. Cô nói đôi lời để Tâm chờ cô và bước ra ngoài, trong lòng cô khắc khoải đôi chút về cuộc gặp gỡ với người lạ. Cô không phải chờ đợi, vì đã thấy dáng của người phụ nữ đang tươi cười bước đến:

-Minh qua bên kia.

Chọn một bàn trống phía ngoài, trao đổi ít câu về thức uống và người phụ nữ bước về phía quầy hàng. Cô ngồi xuống và thấy Tâm đứng bên kia, hai đũa ngúc ngoắc mấy ngón tay ra hiệu và mỉm cười với nhau. Người phụ nữ trở ra với hai ly nước mát, cười nói với cô:

-Con đừng nghĩ ngợi gì, Di quen biết ba của Uyên ngày ba con còn trẻ... Trước khi con ra đời nữa.

Cô chẳng biết nói gì chỉ dạ nhỏ, người phụ nữ thấy cần phải giải thích thêm:

-Di có thấy gia đình con ngoài phố khá nhiều lần, khi ấy con còn nhỏ. Ngày ba con mất, Di có đến cầu nguyện cho ba con.

Cô thắc mắc muốn hỏi, nhưng vì nhỏ tuổi và nhút nhát nên lại thôi. Di Quyên nói tiếp:

-Con đừng lo, Di không có theo dõi con hay gì gì đâu, Di chỉ “để ý” đến con chút thôi, bởi vì Di có biết ba con trước đó. Mà để Di nói cho con nghe mục đích muốn gặp con hôm nay... Thật là khó, nói sao cho phải đây.

Cô không biết phải nói gì, thấy yên tâm và cảm mến người phụ nữ

tự xưng là Di Quyên này hơn. Di Quyên trầm ngâm, và sau đó có vẻ như đã quyết định, Di Quyên nhìn cô:

-Di không muốn gây bất ngờ cho con, nhưng Di đã muốn gặp con từ năm trước...

Người đàn bà ngập ngừng, câu nói ngắt quãng không rõ rệt, cô kiên nhẫn lắng nghe:

-Như thế này, ngày trước... Trước khi ba con gặp mẹ con, ba con đã giúp đỡ Di rất nhiều. Nay Di nghĩ đến ân tình ấy, muốn làm thân với con, muốn săn sóc con nếu được. Đây là số nhà của Di, cuối tuần này con và bạn đến nhà Di chơi một chút làm quen...

Cuối cùng, cô cũng hiểu được ý của người phụ nữ, cô ngập ngừng trả lời:

-Mẹ con đi làm, con đi làm thêm với bạn vào tháng hè cho đỡ nhàm chán... Con chẳng thiếu thốn gì.

Người phụ nữ mỉm cười:

-Di biết, con thấy không, đây là một chuyện rất khó nói giữa hai người xa lạ, lại rất dễ gây ngộ nhận, nên ý của Di là mình làm quen nhau trước đã. Chiều thứ Sáu Di điện thoại cho con, không ngại gì hết, Di sống một mình... À, Di còn vài tấm hình của ba con, con xuống xem.

Di Quyên có vẻ như đắn đo một chút và nói thêm:

-Di cũng rất muốn quen với mẹ con, nhưng để quen với con trước đã, rồi con 'giới thiệu' mẹ lại cho Di.

Nói xong, Di Quyên tự bật cười vì câu nói của chính mình, vui tươi hơn, như đã trút được gánh nặng. Cô cảm thấy tự nhiên và bình tĩnh lại, tuy nhiên cũng không biết nói gì trước sự nhiệt thành của Di Quyên, đành "Dạ" nhỏ ung thuận. Di Quyên thân thiện vỗ nhẹ lên tay cô:

-Di để con về kéo bạn chờ, chiều thứ Sáu Di điện thoại cho con.

Từ năm trước nữa, cảm thấy những ngày nghỉ hè dài đằng đẵng quá tẻ nhạt, cô xin phép mẹ cho cô đi làm. Mẹ biết cô trước nay học hành chuẩn mực, nên cũng để cô đi làm với bạn những tuần hè cho

đỡ phải ru rú ở nhà chờ mẹ. Cái áo đồng phục và mũ cùng màu của McDonalds khiến cô ngó ngộ ngộ, cô vui vẻ được làm chung với người bạn thân từ thời lên trung học và cũng vui vì có chút tiền túi, đỡ phải xin mẹ. Hè năm nay cũng vậy, hai đứa lại xin được việc, được gặp nhau hàng ngày. Cô vui vẻ an nhiên theo trang lứa, ngày tháng hiện tại tựa những ngày xuân tươi đẹp vô tận.

Ba cô mất năm năm trước, năm ấy cô vừa mười tuổi, còn nhỏ quá nên nỗi buồn của cô ngắn gọn, chẳng đau đớn được bao nhiêu ngày. Nhưng mà không còn ba, trong nhà vắng hẵn, đời sống của hai mẹ con cô thay đổi rất nhiều, nhưng rồi mọi thứ cũng xuôi theo một khuôn phép mới. Duy chỉ có điều, hình bóng của ba ngày càng tan loãng, điều này khiến cô buồn bã.

Cuộc sống của mẹ và cô ở thành phố bình yên này lại càng êm ả hơn; mẹ đi làm cô đến lớp học, cuối tuần lo chút thực phẩm cho cả tuần sau đó. Mẹ cô chỉ có một người bạn thân và cô cũng vậy; thân với mỗi mình Tâm. Rất ít khi mẹ và cô phải đi đâu, chỉ thỉnh thoảng vào những ngày nghỉ lễ vậy thôi, lối sống khép kín ấy mang lại nhiều an bình. Mẹ cô quan tâm nhất vẫn là chuyện của cô, dĩ nhiên, nơi đây chỉ có hai mẹ con mà! Gia đình thân thuộc Nội cũng như Ngoại đều đang ở quê nhà.

Về đến nhà vừa thấy mẹ, cô liền thoáng hỏi ngay về Di Quyên, mẹ cô cũng không quen biết người nào tên Quyên. Mẹ cô nhớ đến mấy thùng sách báo hình ảnh của ba cô để lại, đang còn cất giữ trong phòng cô, nhưng lục tìm lại trong chồng hình ảnh sách báo đó lại tốn khá nhiều thời gian công sức. Phần thì nghĩ ngợi về người phụ nữ lạ, phần cũng có đôi chút lo ngại, mẹ cô như chợt nghĩ ra điều gì:

-Mấy người học chung trong trường Thiếu Sinh Quân, là bạn biết ba con lâu nhất ở thành phố này, để mẹ hỏi.

Ba cô gặp mẹ khá muộn, thành ra cả hai mẹ con đều không biết rõ ràng chi tiết về cuộc sống trước đó của ba. Cô miên man nghĩ ngợi, trong lòng bỗng cảm thấy sự sai trái của mình; mắt cô hoen lệ, ba mất khi cô còn nhỏ đã đành, nhưng năm nay cô sắp bước sang mười-sáu-tuổi, làm sao cô có thể không biết gì về ba như vậy? Và còn những di vật, những sách báo của ba trong phòng cô, sao vẫn còn nằm yên đó? Mặc dù chúng hiện đang được cất giữ cẩn thận.

Mẹ cô quay trở xuống tươi cười:

-Chú Phan nói ‘Dì Quyên là bạn cũ của ba, cứ cho con đi gặp, không ngại gì hết, chú Phan bảo đảm cho.’ Vậy thì con cứ lên Dì chơi.

-Mẹ à, mấy chú học chung trường gì gì đó với ba, ở đây còn nhiều không mẹ?

-Trường Thiếu Sinh Quân, chớ trường gì gì! Mấy bác, mấy chú giờ đây đâu còn lại mấy người!

Đêm hôm đó cô trăn trở mãi, cô kinh ngạc khi thấy những điều mà cô nhớ về ba cô cứ phai mờ dần dần, cô rơi nước mắt tự trách mình không biết gì nhiều về ba; Ba cô lúc tuổi cô sinh hoạt ra sao? Ba cô thời trẻ như thế nào? Cô trở dậy bật đèn, tháo tung những hộp giấy cứng, cô xếp hết những sách báo, những vật dụng của ba cô lên kệ sách trước mắt; như là một nhắc nhở. Cô ngồi yên lặng, mắt còn long lanh hoen đỏ, cô như có một ý định, một quyết tâm. Cô chợt thấy mình bước hẳn qua tuổi nít nhỏ.

Cô và Tâm được Dì Quyên chở đến nhà, Dì sống một mình một căn nhà nhỏ thoáng mát khang trang. ‘Đã không còn nữa!’ Dì Quyên cho biết khi cô hỏi về chồng con của Dì. Từ khi đó, cô không bao giờ còn đề cập đến chuyện ấy nữa, để tránh làm Dì Quyên buồn. Dì Quyên đãi hai cô nhỏ bún riêu với rau tươi và sau đó là bánh ngọt. Ba Dì cháu phá vỡ cái ngại ngùng ban đầu, bắt đầu cười nói, cả ba đều hiền hòa nên dễ gần nhau. Cô được xem những tấm hình của ba ngày còn trẻ lắm. Có lẽ còn nhiều tấm khác nữa, nhưng để tránh hiểu lầm cô đã không được Dì Quyên cho xem, cô đoán vậy.

Sau buổi đó, Dì Quyên và cô thường luôn liên lạc, sự gần bó giữa hai Dì cháu ngày càng bền chặt. Mẹ cô và Dì Quyên cũng đã gặp nhau vào những dịp giỗ ba, như lần tiệc cô được vào đại học ngành cô mong muốn. Gọi là tiệc nhưng đúng ra chỉ là bữa cơm với vài người bạn của gia đình, kể cả những chú Thiếu Sinh Quân bạn cũ của ba, những chú vẫn thường thăm hỏi mẹ và cô, dù ba cô mất đã hơn mười năm. Các chú đã lớn tuổi, không còn lại bao nhiêu người ở thành phố này. Các chú chỉ dẫn cho cô vào Internet gặp thêm một số chú nữa ở Sài Gòn, có một chú học chung lớp với ba hiện đang còn sống. Cô theo lời chú Phan vào trang mạng Cựu Thiếu Sinh Quân để đọc các bài viết. Lúc đầu cô chỉ mong đọc được những đoạn có nhắc đến ba của cô, sau đó cô lại muốn biết thêm nhiều nữa về những điều

liên quan; nơi ăn chốn ở của ba cô trước đó v.v.v... Dần dà cô biết rất nhiều về trước năm 1975, về trường Thiếu Sinh Quân, về những người đàn anh, những người bạn của ba. Cô đọc lại những trang cũ xa xưa, cô biết nét cá biệt của các chú, ngay cả các chú đã mất, người nào thuộc lớp lớn hơn ba của cô, người nào cùng trang lứa với ba. Và rồi, không thể im lặng âm thầm lâu hơn nữa, cô đã làm quen với các chú còn lại. Ngày một ngày hai, sự gắn bó, sự quý mến lớn mạnh thêm, cô thu giữ lại tất cả những hình ảnh, những bài viết mà cô đọc được, ngay cả những đoạn đối thoại mà cô cho là duyên dáng.

Thời gian trôi nhanh, cô đã học xong và đang đi làm, cô đã trưởng thành, dự định lập gia đình trong vài năm tới. Cuộc sống ưu ái với cô; có cô bạn thân quý vẫn còn bên nhau đến bây giờ, cô có đến hai bà mẹ thương yêu (như cô thường tự hào gọi mẹ cô và dì Quyên), hơn thế nữa, cô còn có những chú bạn cũ học chung trường với ba khi xưa, mà cô vẫn thường xuyên liên lạc trên Internet trong những năm vừa qua. Nhưng buồn thay, cô đang là chứng nhân cho một kết thúc, cô không biết phải làm gì, nhưng nào cô có thể làm được gì? Cô thường tự hỏi chính mình.

Những năm qua, cô đã phụ giúp mấy chú đăng tải trên báo chí, trên đài truyền hình, các bản tin để tìm kiếm những Cựu Thiếu Sinh Quân còn lại, tại khắp các nơi, chú trọng nhất vẫn là vùng nông thôn hẻo lánh trên khắp miền nam Việt Nam. Mặc dù những bản tin nhấn tìm người lập đi lập lại trên các đài truyền hình ở miền nam Việt Nam suốt 5 năm qua, nhưng hoàn toàn không có một phúc đáp nào.

Dù trang mạng Cựu Thiếu Sinh Quân lập ra đã mấy mươi năm, vậy mà đến nay vẫn còn nguyên các hình ảnh cũ, các đoạn đối đáp của các Cựu Thiếu Sinh Quân vui đùa chọc ghẹo nhau. Đọc kỹ và xem hình, người ngoài có thể biết cá tính, hoàn cảnh gia đình, và đôi khi lại biết cả những chi tiết riêng tư rất thú vị, dù rằng phần đông các Cựu Thiếu Sinh Quân đã quá cố, nhưng khi đọc lại, cô cảm thấy sinh khí vẫn còn đó, cảm giác của cô vẫn cứ vui buồn theo từng biến cố, từng đoạn văn. Cũng từ trên trang mạng đó, mọi người có thể biết đích xác Cựu Thiếu Sinh Quân nào mất năm nào, ở đâu. Sự gắn bó lâu dài như vậy của các Cựu Thiếu Sinh Quân không thấy có ở tập thể nào khác.

Mọi dấu tích cũ vẫn còn đó, nhưng đến bây giờ phải chấp nhận

là chỉ còn được hai người; đã có những bài viết về ‘Hai Thiếu Sinh Quân Cuối Cùng’, người viết cũng đã ra đi từ lâu. Các Cựu Thiếu Sinh Quân đang đi đến con số không vô tính vô cảm. Hẳn là phải như thế, chẳng một ai được ngoại trừ, chẳng một ai sống đời đời. Ngược lại, trang mạng của Cựu Thiếu Sinh Quân càng ngày càng đông đảo, những con cháu của Cựu Thiếu Sinh Quân, những người ngoài không một chút liên hệ, bởi hai Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng là biểu tượng của sự gắn bó hy hữu. Từ sau năm 1975, biết bao nhiêu đoàn thể, hội ái hữu đã được thành lập tại hải ngoại, nhưng đến nay đã không còn bất cứ hội đoàn nào tồn tại, do bởi hội viên đã mất đi, hoặc là do mục đích ban đầu đã mất ý nghĩa. Duy nhất chỉ có Hội Ái Hữu Cựu Thiếu Sinh Quân, do trẻ trung hơn, là sống còn, nhưng cũng đang đi đến hai người cuối cùng.

Câu chuyện hai Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng giữa một thế giới nhiều nghi kỵ, thiếu thôn tình người, khiến nhiều người khâm phục và cảm động. Người ta muốn biết thêm về hai Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng này, người ta muốn biết thêm về trường Thiếu Sinh Quân. Cô đưa lên các bài viết, các hình ảnh mà cô lưu trữ được trong những năm qua cho mọi người cùng đọc. Một buổi, cô cũng xem lại và bồng một hàng chữ trong bài viết cũ gây sự chú ý trong cô:

‘Hai Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng đang ngồi với nhau...’

Có một ý nghĩ chợt lóe lên: À há, chuyện này không khó, một chú đang ở cùng thành phố với cô, còn chú kia đang ở Sài Gòn. Ý nghĩ này khiến cô bồn chồn, không thể chần chờ nữa, cô gọi một lá điện thư cho chú Cao ở Sài Gòn nói rõ ý định của cô, xong cô gọi điện thoại cho chú Phan, cho Di Quyên và mẹ cô để xin thêm ý kiến.

Chú Phan đã gần tám mươi tuổi, người con của chú đã mất khi còn nhỏ, vợ chú cũng đã mất mười năm trước đây. Chú Phan sống một mình, nhưng vui vẻ, chuyện trò rất có duyên, mọi người đều quý mến chú. Chú Cao hiện đang ở Sài Gòn, rất khỏe mạnh so với số tuổi của chú, gia đình chú Cao đông, lại đủ cả cháu nội ngoại.

Mọi việc diễn ra như ước đoán, thủ tục cho một chú gần tám mươi tuổi đi du lịch thật là nhanh chóng. Khi được tin hai chú sẽ gặp nhau, những thân hữu trong mạng lại càng náo nhiệt. Ngày đi đã định, nơi ăn chón ở đã ổn thỏa, biết bao nhiêu là thân hữu muốn mời tiệc, muốn ghé thăm, xin được làm hướng dẫn cho hai chú thăm thú đó

đây...

Ngày hai chú gặp nhau tại phi trường, báo chí địa phương đã ồn ào đứng đợi, những thân hữu cũng kéo nhau ra chào đón. Hai chú chỉ là hai ông cụ gần 80 tuổi sắc diện bình thường, nào ai muốn ngắm nhìn! Có chăng là mọi người muốn thấy hai Cựu Thiếu Sinh Quân biểu tượng cho tình thân gắn bó, cái tình tự hy hữu bất tử. Phải, hai chú chỉ là biểu tượng, vì có lẽ bất cứ hai Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng nào cũng sẽ ngồi với nhau, nếu như có điều kiện. Bất diệt là cái tình tự của các chú không tan biến, chớ còn Thiếu Sinh Quân chỉ là những thân xác chẳng lấy chi mà vững bền hơn ngọn cỏ...

Hai Cựu Thiếu Sinh Quân ôm chầm lấy nhau cười vang, hai Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng đã thật sự gặp nhau, hai chú cùng lứa tuổi, lại là bạn học từ hơn sáu-mươi-năm trước, nay gặp được nhau trước những ống kính, trước những ánh flash của máy chụp hình, trước đoàn người chào đón, những tiếng vỗ tay ồn ào, quả thật là không ai ngờ đến. Nhiều người xúc động rơi nước mắt cho cái tình người cao quý hiếm hoi còn lại.

Me, Di Quyên, và cô cũng rơi nước mắt. Tình cảm trong cô hỗn độn; cô vui vì làm được những điều nho nhỏ cho các Cựu Thiếu Sinh Quân bạn hữu của ba, cô buồn vì phải chứng kiến một chung cuộc, mặc dù có thể là một chung cuộc tuyệt đẹp. Nhưng cô không ngờ rằng những đoàn người đi chào đón hai Cựu Thiếu Sinh Quân lại đông đảo đến như thế, khiến cô bối rối vô cùng. Hóa ra tha nhân ngoài kia vẫn mong mỏi và ước vọng những tình cảm bền bỉ, những câu chuyện tốt đẹp.

Khởi đầu, cô chỉ thông báo trên trang mạng Cựu Thiếu Sinh Quân, sau đó tin tức lan truyền ra ngoài. Trước ngày chú Cao bay qua, cô đã nhận được nhiều cuộc điện thoại lạ muốn cô xác nhận ngày giờ đến của chú Cao. Tưởng chỉ là thân hữu trên trang mạng, cô không biết rằng trong những cuộc phôn đó có một số là từ những tờ báo địa phương. Ngay ngày đầu, do bởi những bài báo tại thành phố, sau đó tin tức loan truyền xa hơn nữa, và sự chú ý đã đến từ khắp mọi nơi trong và ngoài nước, tại mọi quốc gia có người Việt Nam sinh sống. Ngay cả báo chí tây phương tại những quốc gia có liên quan đến nền Đệ Nhị Cộng Hòa khi xưa cũng có những bài báo nói về cuộc gặp gỡ của hai Cựu Thiếu Sinh Quân. Những hàng tựa đề của những bài

báo nói lên tất cả:

-Những người lính cuối của thời đại lịch sử oai hùng.

-Hai người lính cuối cùng còn lại thời Việt Nam còn làm chủ Hoàng sa.

-Những người lính cuối cùng của nền Đệ Nhị Cộng Hòa. v.v.v...

Trước biết bao nhiêu là lời mời, cô phải thu xếp một thời khóa biểu cho hai chú gặp các người “hâm mộ”. Không riêng gì ở thành phố này, mà còn nhiều lời mời nhiệt thành ở các thành phố khác nữa. Chú Phan vui vẻ đáp ứng lời mời của các đoàn nhóm, nhất là những tổ chức của tuổi trẻ, của sinh viên Việt Nam tại nhiều thành phố xa xôi khác, hai chú cho rằng đó cũng là một dịp để hai chú thăm viếng các nơi trong suốt ba tháng du lịch của chú Cao. Suốt nhiều tuần lễ, hai chú đã bay sang những thành phố khác nhau theo lời mời. Cô theo dõi hai chú bởi những bài báo, những hình ảnh về các cuộc nói chuyện của hai chú với các tổ chức tuổi trẻ người Việt. Chú Phan vốn có khiếu nói năng, chú hoạt bát và duyên dáng; chú Cao ít nói hơn, nhưng cái duyên ngầm của chú Cao trong cách kể chuyện cũng thu hút nhiều người. Suốt chín tuần vừa qua, hai chú đi thăm thú đó đây, hết thành phố này lại đi đến thành phố khác, mọi người đón hai chú như những vị anh hùng. Hai Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng cũng chính là đại biểu cho sự hào hùng của một thời đã qua, là hai nhân chứng cuối cùng của một giai đoạn lịch sử... Cô và hai bà mẹ sung sướng và hãnh diện khi đọc những bài viết về những cuộc nói chuyện của hai chú.

Sang tuần thứ mười, Cô và hai bà mẹ đi đón hai chú trở lại thành phố. Một chuyến đi gần mười tuần của hai chú, đến đâu cũng có một số rất đông tuổi trẻ chào đón rất nhiệt thành. Một chuyến viếng thăm của chú Cao không ai ngờ trở thành một chuyến đi ‘lịch sử’, chẳng ai đoán hai chú trở thành những đề mục chính cho biết bao nhiêu bài báo và hình ảnh, là trung tâm của sự ưu ái của biết bao nhiêu người trong suốt hai tháng qua. Cô và hai bà mẹ thật mừng khi thấy hai chú vui vẻ và khỏe mạnh. Chú Cao và chú Phan da dẻ hồng hào vì nắng, cười nói luôn miệng, cái nét ưu tư trước đó của chú Phan biến đâu mất, như một nhiệm màu nào đó, hai chú trông trẻ hẳn ra.

Cô vẫn đi làm như thường lệ, buổi gần trưa hôm đó trời mát và thật đẹp, đang làm việc thì cô có điện thoại của dì Quyên:

-Chú Phan thấy mệt, Di Quyên đưa chú vào bệnh viện đây con, dù mệt nhưng chú vẫn nói chuyện đùa với chú Cao, chắc không có chuyện gì, Di báo cho con hay.

Cô không thấy lo lắng, cũng tốt đây là dịp để bác sĩ xét lại tình trạng sức khỏe của chú Phan, có lẽ do lớn tuổi nên hay trở mệt. Cô nhìn đồng hồ, và quay lại với công việc của mình. Quá trưa, cô lại nhận được tin nhắn từ Di Quyên:

-Con đến bệnh viện gấp, chú Phan rất mệt, tình trạng không tốt.

Cô thu xếp nhanh chút vật dụng trên bàn và bước nhanh khỏi nơi làm việc.

Mẹ cô, di Quyên và chú Cao bước ra đón cô, chú Cao nói:

-Chú Phan nói chuyện vui vẻ với chú trên xe, vừa đến bệnh viện vẫn còn đùa giỡn được mà! Chừng 15 phút sau thì chú nghe giọng nói của chú Phan cứng đi... Họ đẩy chú vào trong phòng cấp cứu rồi.

Mọi người bồn chồn lo lắng đợi tin, cô đoán là chú Phan vừa bị một cơn đau tim, nặng nhẹ ra sao thì cô không biết, chỉ còn chờ bác sĩ. Sự chờ đợi luôn luôn khiến thời gian dài một cách thất thường... 40 phút sau, có tiếng cửa mở, một vị đeo kính trắng bước ra, nhìn về mặt vị bác sĩ khiến cô lo lắng hơn. Ông ta tiến đến, tự giới thiệu và hỏi:

-Tôi muốn thừa chuyện với người thân cận của ông Phan.

Cô lên tiếng:

-Chúng tôi đây, đều là người nhà của ông Phan.

-Vậy xin chia buồn cùng mọi người, chúng tôi đã cố gắng hết sức, ông Phan đã ra đi lúc 2 giờ 7 phút trưa.

Cô lặng đi, người cô lạnh ngắt, cô chẳng còn nghe gì nữa, mắt cô nhòa lệ. Bao nhiêu giây phút thoáng qua, cô không biết, bất chợt nghe tiếng nức nở của di Quyên, cô quay về thực tại, gạt vội dòng lệ cô xin vị bác sĩ cho mọi người được gặp chú Phan. Chú Phan nằm đó vẻ mặt tươi tỉnh, miệng như vẫn đang mỉm cười...

Một lần nữa, số lượng đông đảo người đưa tiễn chú Phan vượt xa khỏi dự đoán của cô. Những bài báo đăng tải về cuộc hội ngộ của hai chú chưa dứt hẳn thì một loạt bài mới lại bắt đầu về sự ra đi của chú

Phan và sự còn lại độn độc của chú Cao. Loạt báo Việt Ngữ đăng tải khắp các nơi trên thế giới và ngay cả giới báo chí Tây phương cũng thế, lần này có lẽ không còn ai mà không biết đến nữa, những trang tựa chữ lớn như:

- Một trong hai Cựu Thiếu Sinh Quân Cuối Cùng vừa ra đi.
- Người Cựu Thiếu Sinh Quân Cuối Cùng.
- Người chiến sĩ duy nhất còn lại của nền Đệ Nhị Cộng Hòa.
- v.v.v...

Từ sự ra đi của chú Phan, có nhiều bài báo viết thêm về lịch sử của trường Thiếu Sinh Quân, kể thêm về trận đánh cuối cùng của trường tại Vũng Tàu năm 1975. Nhiều bài báo khác còn đi xa hơn: viết về chủ quyền quốc gia, chủ quyền đảo Hoàng Sa v.v.v... Trang mạng Cựu Thiếu Sinh Quân có nhiều ngàn thân hữu viếng thăm và gửi lời chia buồn, tán dương tình nghĩa của hai Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng, cô không sao theo dõi nổi nữa.

Dù đau buồn, nhưng cô có nhiều việc phải thu xếp, như đã biết ý của chú Phan trước đó, ngay những giây phút cuối cùng tại bệnh viện, chú Phan cũng đã nói với chú Cao:

-Nếu tôi phải ra đi hôm nay, chúc bạn về Sài Gòn bình an và nhớ mang tro của tôi về Việt Nam.

Lần này thì cô có thể tạm đoán được chuyến về Sài Gòn của chú Cao ra sao, bởi vì nhiều vô kể các thân hữu trẻ tuổi đã vào trang mạng Cựu Thiếu Sinh Quân hẹn nhau sẽ ra đón chú tại phi trường. Cô yên tâm và tin rằng càng đông người sẽ càng an toàn hơn. Phải, sức mạnh của số đông quần chúng có thể đập tan mọi chướng ngại. Như cô nghĩ, buổi tối hôm đó cô chờ xem phần tin tức trên truyền hình. Chú Cao lại một lần nữa trở thành đề mục chính cho giới truyền thông, chú Cao tươi cười trước sự chào đón của tuổi trẻ đứng ngập lối, tràn cả sân của phi trường, chú hai tay giơ cao bình đựng tro cốt của chú Phan trước hàng trăm ánh chớp của flash máy hình, trước những tiếng vỗ tay reo hò gọi tên chú Cao và chú Phan theo nhịp. Tuổi trẻ đứng thành những hàng dài dõi bước chân chú... Cô và hai bà mẹ yên tâm khi chú Cao về Sài Gòn bình yên, dù đoán biết, nhưng cô cũng rất bất ngờ khi thấy chú Cao được giới trẻ chào đón đông đến như vậy, càng nhiều người biết đến chú, lại càng không ai

dám đụng đến chú Cao, dĩ nhiên là họ sợ phải đụng vào đám đông quần chúng phần uất.

Nhìn lại kể từ khi chú Cao xuống máy bay để trùng phùng với chú Phan, mọi việc cứ dồn dập đến như một cơn lốc xoáy cuốn trôi mọi người, không một ai cưỡng lại được, chỉ còn xuôi theo, và lo đối phó với chuyện vừa đến. Nhìn lại những đoạn phim, cô trông thấy đám đông tuổi trẻ nhiệt thành đang trông chờ một sự đổi mới cho cái xã hội ung hoai. Cô không dám cho rằng cuộc trùng phùng của hai chú, cũng như sự ra đi của chú Phan sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh dân tộc hay tinh thần quốc gia gì cả, nhưng cô dám tin rằng chú Cao và chú Phan đã đánh động không ít đến nhiệt tâm, đến lòng yêu nước ở những người tuổi trẻ khắp nơi. Có thể thấy rõ điều này vì rất nhiều thân hữu không liên can gì đến Thiếu Sinh Quân xin được làm thành viên, xin được tham gia hỗ trợ một cách thiết thực để đẩy mạnh và mở rộng chương trình trao phát học bổng.

Mọi việc dần dần lắng xuống, chú Cao đã viết một bài trên trang mạng Cựu Thiếu Sinh Quân, viết về sự an bài tro cốt của chú Phan, cảm nghĩ của chú; của người Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng, và nhiều câu chuyện khác nữa. Sau gần nửa năm quay cuồng, cuộc sống của cô bình yên trở lại, nhưng cô biết là cô còn nhiều việc phải làm, còn nhiều điều phải quan tâm đến, tuy không gấp gáp nhưng là việc phải lo đến rồi.

Trong những năm vừa qua, những Cựu Thiếu Sinh Quân cuối cùng đã ủy thác trang mạng cho cô và một số thành viên con cháu của Cựu Thiếu Sinh Quân điều hành. Tất cả các hội đoàn khác đã đi vào bóng tối vì hội viên đã không còn tồn tại nữa. Tương tự như thế, số hội viên của hội Cựu Thiếu Sinh Quân đang tiến dần đến con số không, nay chỉ còn một mình chú Cao; “tài sản tinh thần” duy nhất còn lại của hội, cô đang lo lắng. Cô học nơi các bậc cha chú: Sự bền vững của bất cứ tổ chức nào đều phải dựa trên những điểm tiền quyết: Lý Tưởng, Truyền Thống và Hoạt Động Thực Tế.

Lý tưởng của cô và những anh chị thành viên cũng chính là lý tưởng thừa kế từ các bậc cha chú; các Cựu Thiếu Sinh Quân. Truyền thống của Cựu Thiếu Sinh Quân là bảo bọc tương ái ngoài đơn vị cũng như nơi chiến trường. Ngày nay, cô và các anh chị thành viên khác cũng dựa trên truyền thống tương ái đó, nhưng trên một chiến

tuyển khác; lãnh vực kiến thức. Thật vậy, nhờ có đông đảo thành viên và hầu hết các thành viên đều rất vững vàng về mặt kinh tế, nên hội Cựu Thiếu Sinh Quân hiện nay đã trao những học bổng toàn phần các cấp, những học bổng nghề nghiệp, và cung ứng một số việc làm. Hy vọng rằng sẽ tạo được nơi thế hệ mới một truyền thống tương tự như truyền thống tương ái nâng đỡ của các Cựu Thiếu Sinh Quân khi xưa; người được nâng đỡ hôm nay sẽ là người mở rộng vòng tay với người khác mai sau.

Sinh hoạt của hội hiện nay ngoài việc khuyến học, trao nhiều học bổng, điểm chính vẫn là những hoạt động tìm kiếm và tương trợ những con cháu, người thân của Cựu Thiếu Sinh Quân đang gặp khó khăn. Những ngày tháng sắp đến, sự tương trợ sẽ mở rộng hơn nữa ra ngoài giới hạn thân nhân Cựu Thiếu Sinh Quân, vì vừa qua đã có sự hỗ trợ rộng lớn của biết bao thân hữu ái mộ mà không có liên hệ trực tiếp gì với Cựu Thiếu Sinh Quân.

Thế hệ cha chú của cô và các thành viên đã tạo dựng lên một nền móng căn bản cho mọi hoạt động của hội Cựu Thiếu Sinh Quân, các thành viên hiện nay cùng với cô chỉ sửa đổi lại cho phù hợp với hoàn cảnh hiện tại. Cô hiểu rằng, ngày mai khi chú Cao ‘tài sản tinh thần cuối cùng’ của mọi người ra đi, thế hệ thành viên hiện nay đương nhiên sẽ bối rối vô cùng, nhưng cô tin tưởng vào sự cống hiến của các anh chị thế hệ con cháu Cựu Thiếu Sinh Quân trong những năm qua đang tạo nên một truyền thống bảo bọc tương ái trong thế hệ sắp tới trên lãnh vực khuyến học. Khi xưa, bậc cha chú của cô, những Cựu Thiếu Sinh Quân có thể xem như đã được một học bổng toàn phần của cấp trung học, ngày nay các thành viên muốn đẩy mạnh truyền thống đó. May mắn thay, với sự quan tâm vô cùng nhiệt thành của những thân hữu mới, đã tạo điều kiện cho hội Cựu Thiếu Sinh Quân mở rộng vòng tay, trao gởi đến rất nhiều trường hợp cần thiết khác nữa, ra ngoài giới hạn thân nhân của Cựu Thiếu Sinh Quân trước đó. Cô chợt nhận ra một điểm: Một việc làm chân-thiện-mỹ phải xuất phát từ tấm lòng nhân hậu hướng về tha nhân, nếu không chỉ là trá và mị. Phải chăng cũng là ý nghĩa đó khi đặt ngôi sao Nhân đầu tiên, trước hai đức tính khác trên huy hiệu của trường Thiếu Sinh Quân sau này?

Chiều đã ngả, bóng đêm đang đổ xuống dần, đứng dậy trở vào nhà bật ngọn đèn cho mẹ, cô mỉm cười khi thấy mẹ say mê đọc các bài

báo về hai chú Phan-Cao. Trở lại chiếc ghế ngồi khi nãy ngoài hàng hiên sau vườn. Trong buổi chiều chạng vạng, cô nhớ đến hôm tang lễ chú Phan, Di Quyên trong nỗi xúc động rung rung, Di tỏ lộ với cô rằng: trước đó ba cô và Di đã có một khoảng thời gian tuyệt đẹp bên nhau... Cô thoáng nghĩ đến tên của Di và tên của cô.

Hương hoa thoảng đưa trong gió nhẹ, cô tưởng như có thể thấy được những hạt phấn hoa lấp lánh như lân tinh đầy khắp không gian đen thẫm, đuổi nhau theo hướng gió bay về những vùng đất mới xa xôi. Nhiều năm sau nữa, hạt phấn được ấp ủ trong gió âm hôm nay, sẽ lại nảy lộc trở hoa tỏa hương ngào ngạt ở một phương nào đó... Cái hữu hạn của cánh hoa vừa tàn, của hạt phấn vừa tan, mang đến sự vô cùng cho loài Nguyệt Quế. Tâm thái cô bình bông; đời sống và mọi người đáng yêu vô tận. Dưới hàng hiên tĩnh lặng của buổi tối hôm ấy, cô cảm được sự gần gũi với người cha đã khuất hơn bao giờ hết.

Sydney 27/11/2014

Nguyễn Đình Ngọc 4834

Chuyện vui

Chồng hỏi vợ:

- Khi ngồi xe ôm, ôm anh chàng lái xe, bà có thích thú gì không?
- Thích cái con ma gì, chẳng qua chỉ để an toàn cho khỏi té thôi.
- Thấy chưa? Bà cứ nói tôi đi bia ôm này nọ nhưng thực tế chẳng có khác gì với xe ôm, chỉ là uống say quá thì cần ôm một cái gì cho khỏi ngã thôi.